

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.351 van 2 april 2002
in de zaak A.106.953/XIV-5337.**

In zake : XXX,
 verblijvende te 7140 MORLANWELZ

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, zogenoemd geboren op 15 maart 1987 en van beweerde Angolese nationaliteit, op 25 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 februari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. DESMECHT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Wat de voornaamste gegevens van de zaak betreft.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 26 januari 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 2 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 mei 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 14 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is.

Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Luanda. Na een verblijf van enkele jaren met zijn moeder en grootmoeder in Rio de Janeiro (Brazilië) keerde betrokkene in 1994 terug naar Luanda. Op een dag is een man bij betrokkene thuis gekomen. Na een gesprek met grootmoeder waarin deze man voorstelde om haar kleinzoon ergens heen te brengen, heeft betrokkene in het gezelschap van deze man het vliegtuig genomen naar Parijs. Vanuit Parijs spoorde betrokkene verder naar Brussel waar hij zich op 26 januari 2001 heeft aangemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Allereerst kan worden vastgesteld dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die getuigen van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie. Betrokkene vermeldt geen concrete aanleiding voor zijn vlucht op 26 januari 2001: een toevallige ontmoeting met een man zou ertoe geleid hebben dat betrokkene in België gearriveerd is.

Verder kon betrokkene het niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Luanda. Zo was het voor betrokkene niet mogelijk de verschillende wijken te benoemen die rondom zijn eigen woonwijk gelegen zouden zijn (verhoorverslag CGVS, p.2), was de ‘Avenida quatro de Fevereiro’ hem onbekend en verklaarde hij verkeerdelijk dat de baan langs de kust ‘Avenida do Bresil’ wordt genoemd (verhoorverslag CGVS, p. 3). Verder situeerde betrokkene het bedrijf

Petrangol alsook het ziekenhuis 'Dona Maria Pia' verkeerdelijk en hoewel hij meende dit ziekenhuis te kennen gaf hij een verkeerde beschrijving van de omliggende gebouwen (verhoorverslag CGVS, p. 3). Betrokkene verklaarde niet te weten hoe de luchthaven wordt genoemd in Luanda en kon deze ook niet situeren, alhoewel volgens zijn verklaringen zijn vader werkzaam was op deze luchthaven (verhoorverslag CGVS, p.3-p.4). (cfr. geografische kaarten van Luanda).

De jeugdige leeftijd van betrokkene doet aan voorgaande overwegingen geen afbreuk aangezien het elementaire kennis betreft en betrokkene stelde gedurende ondertussen circa zeven jaar in Luanda te hebben geleefd.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van het relaas van betrokkene in ernstige mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdige verklaringen. Zo staat in de identificatiefiche van een niet-begeleid minderjarige vreemdeling (dd. 2 februari 2001) van betrokkene vermeld dat zijn zus 7 jaar oud is (punt 2d), terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze enkele maanden oud zou zijn (verhoorverslag CGVS, p. 2). Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn vader verdwenen was en dat hijzelf samen met zijn broer en zus op straat leefde (punt 42). In het verzoekschrift van betrokkene verklaarde deze dat zijn vader zijn broer en zus heeft meegenomen naar een ander land (fax dd. 25/04/01, p. 7). Tenslotte verklaarde betrokkene tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat zijn broer en zus zich bij hun vader bevonden te Luanda (verhoorverslag CGVS, p. 3), maar later in het verhoor verklaarde hij dat zijn vader ruime tijd geleden verdwenen was en dat zijn zus zich in Luanda bevond (verhoorverslag CGVS, p. 6).

Verder verklaarde betrokkene aanvankelijk tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal dat zijn grootmoeder een gesprek heeft gehad met de man die hem het land heeft helpen ontvluchten en als dusdanig op de hoogte was van zijn vlucht (verhoorverslag CGVS, p.4), terwijl betrokkene later in het verhoor alsook tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn grootmoeder reeds gevlucht was en betrokkene deze man toevallig op straat ontmoet heeft (verhoorverslag CGVS, p.5 en DVZ-verslag, punt 42). Ook in het verzoekschrift van betrokkene staat geschreven dat hij door zijn grootmoeder naar België werd gestuurd (fax dd. 25/04/01, p.7).

Bovendien kan worden vastgesteld dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 37) alsook in de identificatiefiche (punt 3) en het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep (fax dd. 25/04/01, p.7) verklaarde geen onderwijs te hebben genoten, terwijl deze tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (verhoorverslag CGVS, p.2) verklaarde gestudeerd te hebben zowel te Rio de Janeiro als te Luanda.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde geboren te zijn op 7 augustus 1986 (verhoorverslag CGVS, p. 1) terwijl op het voorgelegde geboortecertificaat 15 maart 1987 als geboortedatum vermeld staat.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene (dd. 13 februari 2001) geen ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Angola zou worden teruggeleid.

De Commissaris-generaal vestigt de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat betrokkene krachtens zijn/haar nationale wet minderjarig is en dat bijgevolg het verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, kan worden toegepast op de betrokkene.

(...).".

2. Wat de exceptie betreft.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring niet voldoet aan een woonplaatskeuze zoals bepaald is in artikel 3,1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedurerege-

ling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat in het inleidend verzoekschrift de actuele verblijfplaats van verzoeker, die op dit ogenblik als woonplaats geldt, wordt vermeld, met name: het “Centre d’accueil pour réfugiés” te 7140 MORLANWELZ, zodat de exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen;

3. Wat de grond van de zaak betreft.

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 6, § 1, van het E.V.R.M.;

Overwegende dat naar luid van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000 inzake MAAOUIA/Frankrijk, artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. niet toepasselijk is op asielprocedures, zodat het middel niet ontvankelijk is en in ieder geval niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoeker op 26 januari 2001 voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard om de bijstand te verzoeken van een tolk die het Portugees beheerst, tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag; dat hij bovendien heeft erkend erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin zijn asielaanvraag zal worden onderzocht het Nederlands is en dat deze taal zal worden gebruikt in alle stadia van de asielprocedure; dat verzoeker het document van 26 januari 2001 betreffende de taalkeuze heeft getekend voor akkoord;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, niet blijkt dat hij Frans spreekt en evenmin dat hij zou verzocht hebben om in het Frans te worden gehoord; dat niet wordt aangetoond dat het taalprobleem aan de basis zou liggen van de talrijke tegenstrijdigheden en de onnauwkeurigheden die in de bestreden beslissing werden vastgesteld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat dit laatste wordt geëxpliciteerd in de beantwoording van het tweede middel;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van de artikelen 1 en volgende van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat verzoeker in dit middel in essentie aanvoert dat in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen ontbreken die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen; dat verzoeker stelt dat de motivering niet afdoende is; dat hij daaraan toevoegt dat zijn jeugdige leeftijd, de omstandigheid dat hij gedurende jaren geen

school liep en dat hij in dramatische omstandigheden zijn land van herkomst heeft verlaten en nu leeft in een voor hem nieuwe wereld die hij niet begrijpt, de vergissingen verklaren die in de bestreden beslissing worden weergegeven; dat hij bovendien doet gelden dat in zijn land jonge kinderen worden opgepakt om soldaat te worden en dat dit feit wordt bevestigd door de pers, de radio en de televisie;

Overwegende dat verzoeker erop wijst dat uit wat voorafgaat volgt dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst betekent dat hij terecht komt in een circuit van de soldaat-kinderen, wat zal leiden tot een bijna zekere dood;

Overwegende dat uit de analyse van het tweede middel blijkt dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de bestreden beslissing gedragen wordt door omstandige overwegingen die pertinent en afdoende zijn; dat deze motieven als volgt kunnen worden samengevat:

- er kan worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die getuigen van een ‘persoonlijke vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie. Verzoeker vermeldt geen concrete aanleiding voor zijn vlucht op 26 januari 2001. Een toevallige ontmoeting met een man zou ertoe hebben geleid dat verzoeker in België gearriveerd is;

- verzoeker kan het niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Luanda. Zo was het voor verzoeker niet mogelijk de verschillende wijken te benoemen die rondom zijn eigen woonwijk gelegen zouden zijn. De ‘Avenida quatro de Fevereiro’ was hem onbekend en hij verklaarde verkeerdelijk dat de baan langs de kust ‘Avenida do Bresil’ wordt genoemd. Verder situeerde verzoeker het bedrijf Petrangol alsook het ziekenhuis ‘Dona Maria Pia’ verkeerdelijk en hoewel hij meende dit ziekenhuis te kennen gaf hij een verkeerde beschrijving van de omliggende gebouwen. Verzoeker verklaarde niet te weten hoe de luchthaven wordt genoemd in Luanda en kon deze ook niet situeren, alhoewel volgens zijn verklaringen zijn vader werkzaam was op deze luchthaven. De jeugdige leeftijd van verzoeker doet aan voorgaande overwegingen geen afbreuk aangezien het elementaire kennis betreft en verzoeker stelde gedurende ondertussen circa zeven jaar in Luanda te hebben geleefd;

- de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker wordt in ernstige mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdige verklaringen. Zo staat in de identificatiefiche van een niet-begeleide minderjarige (van 2 februari 2001) van verzoeker dat zijn zus zeven jaar oud is, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde dat deze enkele maanden oud zou zijn. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker dat zijn vader verdwenen was en dat hijzelf samen met zijn broer en zus op straat leefde. In het verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verklaarde verzoeker dat zijn vader zijn broer en zus heeft meegenomen naar een ander land. Tenslotte verklaarde

verzoeker tijdens het verhoor op het CGVS aanvankelijk dat zijn broer en zus zich bij zijn vader bevonden te Luanda, maar later in zijn verhoor verklaarde hij dat zijn vader ruime tijd geleden verdwenen was en dat zijn zus zich in Luanda bevond;

- verzoeker verklaarde aanvankelijk tijdens het verhoor op het CGVS dat zijn grootmoeder een gesprek heeft gehad met de man die hem het land heeft helpen ontluchten en als dusdanig op de hoogte was van zijn vlucht, terwijl verzoeker later in het verhoor alsook tijdens het verhoor op de DVZ verklaarde dat zijn grootmoeder reeds was gevlucht en hij deze man toevallig op straat ontmoet heeft. Ook in het verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep staat geschreven dat hij door zijn grootmoeder naar België werd gestuurd;

- verzoeker verklaarde op de DVZ alsook in de identificatiefiche en het verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep geen onderwijs te hebben genoten, terwijl hij tijdens het verhoor op het CGVS verklaarde “gestudeerd” te hebben zowel te Rio de Janeiro als te Luanda;

- tenslotte kan worden opgemerkt dat verzoeker op het CGVS verklaarde geboren te zijn op 7 augustus 1986, terwijl op het voorgelegde geboortecertificaat 15 maart 1987 als geboortedatum vermeld staat;

- het verzoekschrift van verzoeker (van 13 februari 2001) bevat geen ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen;

Overwegende dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden weergegeven betrekking hebben op de leeftijd van verzoeker, de leeftijd van zijn zus, de plaats waar zijn zus, broer en vader zich bevonden, de persoon die hem naar België heeft gestuurd, het al dan niet genoten hebben van onderwijs en op tegenstrijdigheden van geografische aard die zo fundamenteel zijn dat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker niet uit Luanda afkomstig is; dat fundamentele tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid en de essentie van het asielrelaas van verzoeker grondig aantasten, wat in de bestreden beslissing oordeelkundig wordt vastgesteld;

Overwegende dat verzoeker de vaststellingen van de Commissaris-generaal niet weerlegt, laat staan betwist; dat hij geen elementen heeft aangebracht die getuigen van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er geen concrete aanleiding was voor zijn vlucht uit zijn beweerde land van herkomst;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3.3. Overwegende dat bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de tweede verwerende partij rekening zal houden met de volgende overwegingen die in deze beslissing werden opgenomen:

“De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Angola zou worden teruggeleid.

De Commissaris-generaal vestigt de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat de betrokkene krachtens zijn/haar nationale wet minderjarig is en dat bijgevolg het verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, kan worden toegepast op de betrokkene.”

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en twee, door :

de H. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN, staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.